

S'enfronten dos Governos i un és el nostre

VOLDRIA EXPRESSAR UN DESIG: SER
CIUTADANS D'UN PAÍS NORMAL.
PROPOSO ELIMINAR RECELS DEL
NOSTRE BAGATGE EMOCIONAL PER
SER CAPAÇOS DE POSAR-NOS AL
COSTAT DELS NOSTRES GOVERNANTS

En començar a pensar en campanyes per impulsar el vot favorable a la independència de Catalunya, va sorgir una idea que resumeix molt bé per què volem viure en un país independent. Una frase, un eslògan, una idea clara s'imposava en els nostres raonaments; "volem ser un país normal" és el que ens proposàvem afirmar.

És exactament i precisament això: volem ser els ciutadans normals d'un país semblant als països del nostre entorn europeu. No volem res d'especial, no aspirem a res que no tinguin els altres i, sobretot, no ho volem en contra de ningú. Ho volem per viure i conviure en pau; ho volem per poder ser com som, ni millors ni pitjors que els altres, simplement diferents.

Perquè el fet constatable és que ara mateix no som un país normal. Som un país que està sotmès a la pressió econòmica, política, cultural i moral d'un Estat que ens tracta com una terra que cal conquerir; una terra que no ha aconseguit dominar del tot perquè està habitada per uns individus que ens entestem a ser com som.

Aquesta llarga dominació incompleta, aquesta conquesta inacabada i que no ha tingut èxit perquè no ha aconseguit de nosaltres la rendició, ha afectat la nostra psicologia. Som un poble que té por, cosa gens estranya si recordem les dures derrotes militars i les cruels repressions que hem sofert.

Però en uns moments com l'actual, quan sentim la proximitat de la realització d'un somni i després d'haver viscut un llarg període de vida dins d'una Espanya democràtica, hi ha elements del nostre caràcter que poden ser fins i tot més inconvenients que la por.

Penso que la dominació política i mental per un poder polític hostil ens

MURIEL
CASALS

ha impregnat d'un fort rebuig envers tot allò que prové de l'autoritat. Estem programats per criticar, per assenyalar els defectes, per visualitzar les inconsistències, dels governants; estem disposats a mirar-los amb menyspreu.

En canvi, ens costa mol tenir sentiments d'admiració, som reticents a ajudar o a col·laborar amb els qui exerceixen funcions polítiques, som molt poc propensos a admetre defallències, a perdonar errors.

A qualsevol observador estranger el sorprèn la nostra manca de capacitat d'admirar el coratge dels nostres polítics, no comprèn les nostres reticències a posar-nos de manera incondicional al costat dels que ens proposen fer els passos, que poden ser definitius, cap a la independència.

Quan expliquem que el president i membres destacats del Govern català s'enfronten a les institucions polítiques del Govern central (un Govern centralista i centralitzador, no ho oblidem) es fa difícil de fer comprendre als qui ens ob-

serven des de fora que els ciutadans catalans no fem pinya al seu costat. Els hem d'explicar que el nostre passat ha deteriorat la natural tendència dels humans a agrupar-se per aconseguir objectius i hem de constatar amb dolor que això és una llàstima i que pel nostre mal caràcter podem malmetre la consecució de l'èxit.

Segurament aquesta característica nostra ha fet que no valoritzéssim prou l'enorme significat polític del passat dia 9 de novembre. El que és remarcable d'aquell dia és que va ser un èxit resultat de la bona combinació de l'acció civil i l'acció política en una actuació que permet pensar que podem superar la nostra atàvica mala relació amb el poder polític. Aquell dia vam anar a les urnes obeint el nostre Govern i desafiant la prohibició del Govern espanyol; hi vam anar seguint les instruccions dels polítics que reconeixem com a nostres.

Ho vam fer amb uns somriures més forts que la por. Vam anar a votar perquè ens hi convocava el president de la Generalitat. Aquell dia confiàvem que la vice-presidenta Ortega havia preparat tot el dispositiu per assegurar que les urnes fossin al seu lloc; vam anar als col·legis electorals perquè sabíem que la consellera Rigau havia preparat un pla que no posava en perill la seguretat laboral dels funcionaris d'Ensenyament; anàvem a votar tranquils perquè el conseller Espadaler donava les ordres corresponents als Mossos d'Esquadra. Aquell dia vam confiar en els nostres polítics i això ens feia forts.

Una força necessària ara que som davant de l'enfrontament de dos Governos; el de la Generalitat, l'estem construint i depèn de nosaltres.